

SUGESTIE SŁUŻĄCE PRZYGOTOWANIU PROJEKTÓW FORMACYJNYCH W INSTYTUTACH ŚWIECKICH

NIEKTÓRE ASPEKTY O CHARAKTERZE OGÓLNYM

- Różne etapy formacji: podejście nastawione na rozeznawanie, formacja wstępna i formacja ciągła; określenie czasu trwania każdego etapu formacji (który może być różny dla różnych osób), określenie treści proponowanych dla każdego etapu formacji oraz wskaźników oceny (również treści mogą ulegać zmianie zależnie od osoby).
- Bardzo ważna jest formacja formatorów, której nie można traktować powierzchownie, ale z uwzględnieniem odmienności środowisk formacyjnych członków.
- Konieczne jest, aby zawsze uwzględniać różnorodność kultur i osób.
- Stworzenie *Ratio institutionis* dla każdego Instytutu (*Vita consecrata*, 68).
- Konieczne jest, aby programy formacyjne ulegały modyfikacjom ze względu na szybkie przemiany społeczno-kulturalne, które wpływają na zmiany w życiu i myśleniu osób będących w procesie formacji.
- Każdy członek Instytutu jest również odpowiedzialny za własną formację.

NIEKTÓRE PODSTAWOWE ELEMENTY DO UWZGLĘDNIENIA W FORMACJI:

- Modlitwa osobista i wspólnotowa.
- Towarzystwo osobiste i we wspólnocie braterskiej.
- Życie we wspólnocie eklezjalnej i w Instytucie.
- Towarzystwo osobie poprzez częsty dialog i odpowiednio zaplanowane.
- Ćwiczenie się w rozeznawaniu jako umiejętności odczytywania przejawów działania Ducha Świętego i znaków czasu, także rozwoju w procesie podejmowania decyzji.
- Zdolność do życia w samotności, życia samodzielnego oraz w wolności od uprzedzeń i poczucia krzywdy, obecność w świecie.
- Otwartość na wymiar międzynarodowy i na przyjmowanie innych.

NIEKTÓRE OBSZARY KONIECZNE DO UWZGLĘDNIENIA DLA JAKIEJKOLWIEK FORMACJI

- Dojrzałość ludzka.
- Życie duchowe.
- Formacja biblijno-teologiczna, eklezjalna i pastoralna.
- Życie konsekrowane w świecie.
- Misja świeckich (kobiet i mężczyzn oraz kapłanów) w świecie.
- Charyzmat Instytutu.

N.B.: Pismo święte, Katechizm Kościoła Katolickiego, dokumenty Soboru Watykańskiego II dokumenty Kościoła dotyczące życia konsekrowanego (zwłaszcza adhortacja *Vita consecrata*) to podstawowe teksty i narzędzia dla formacji.

NIEKTÓRE SPOSOBY FORMACJI

- Formacja musi mieć charakter personalny, należy dostosować ją do każdej osoby, do jej historii, kultury, do jej drogi wiary, do jej wieku, etc.
- Sposoby towarzyszenia: formacja może odbywać się w miejscu, w którym żyją członkowie, w innych miejscach lub – w jakimś stopniu – za pomocą urządzeń elektronicznych (w zależności od umiejętności posługiwania się nimi); lecz kontakt osobisty pozostaje nieodzowny.
- Można zaplanować różnorodne skoncentrowane (grupowe) okresy formacji.
- Ustalenia praktyczne powinny być zindywidualizowane, mając zawsze na względzie sytuację lokalną. Ważne jest również, aby korzystać z miejscowych propozycji formacyjnych: inicjatyw podejmowanych przez Kościoły lokalne (takich jak kursy teologiczne, biblijne, itp.); inicjatyw podejmowanych przez Konferencje Krajowe Instytutów Świeckich.
- Bardzo interesujące byłoby nawiązanie różnych form współpracy w dziedzinie formacji pomiędzy samymi Instytutami świeckimi. W szczególności bardzo pożyteczne byłoby, gdyby instytuty męskie i kapłańskie zwróciły się z prośbą o współpracę do Instytutów żeńskich.
-

Pięknym obrazem biblijnym, nawiązującym do procesu formacji, jest objawienie się Boga Mojżeszowi w gorejącym krzewie: „Zdejm sandały z nóg, gdyż miejsce, na którym stoisz jest ziemią świętą” (Wj. 3,5).